

Sygn. akt V Kz 1007/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi w V Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący Sędzia S.O. Zbigniew Mierzejewski

Protokolant: sekr. sąd. Dorota Lerka

Przy udziale Prokuratora: Sławomira Szeleszczyka

w sprawie **K. G.**, syna G. i E. z domu T., ur. (...), w Ł.

zażalenia obrońcy skazanego

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi z dnia 30 listopada 2015 roku, sygn. akt IV K 666/14

w przedmiocie zaliczenia okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności

podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n a w i a:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi z dnia 27 listopada 2014 roku, sygn. akt IV K 666/14 zaliczono skazanemu K. G. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia z dnia 28 grudnia 2012 roku, sygn. akt II K 1070/12 oraz Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi z dnia 12 lipca 2013 roku, sygn. akt IV K 646/12 objętych karą łączną wymierzoną w punkcie 1 wyroku łącznego.

Obrońca skazanego złożył wniosek o zaliczenie na podstawie art. 417 k.p.k. i art. 420 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okresów pozbawienia wolności w sprawach II K 1070/12 oraz V K 646/12, a także okresu stosowania tymczasowego aresztowania w toczącej się przed Sądem Okręgowym w Łodzi sprawie o sygnaturze akt IV K 285/10.

Postanowieniem z dnia 30 listopada 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi nie uwzględnił wniosku obrońcy skazanego.

Powyższe postanowienie zaskarżył zażaleniem obrońca skazanego w całości zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie przepisów postępowania karnego, tj.:

1. art. 420 § 3 k.p.k., art. 96 § 1 k.p.k. i art. 117 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez wydanie zaskarżonego postanowienia i niezawiadomienie obrońcy i skazanego o miejscu i czasie posiedzenia, w sytuacji gdy zgodnie z art. 430 § 3 k.p.k. obrońca i skazany mieli prawo wziąć w nim udział, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, poprzez uniemożliwienie skazanemu skorzystania z prawa do obrony;

2. art. 417 k.p.k. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na niezaliczeniu skazanemu okresu tymczasowego aresztowania stosowanego w innej, równolegle toczącej się sprawie przed Sądem Okręgowym w Łodzi IV Wydział Karny sygn. akt: IV K 285/10 na poczet kary orzeczonej wyrokiem łącznym w sytuacji, gdy z utrwalonego orzecznictwa oraz stanowiska doktryny wynika, iż przepis art. 417 k.p.k. powinien być interpretowany nie tylko w oparciu o wykładnię językową, lecz także wykładnię celowościową i systemową.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości, ewentualnie jego zmianę i zaliczenie skazanemu na poczet kary orzeczonej wyrokiem łącznym wydanym w sprawie IV K 666/14 okresu stosowania tymczasowego aresztowania stosowanego w równolegle toczącej się przed Sądem Okręgowym w Łodzi sprawie o sygn. akt IV K 285/10.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy skazanego nie jest zasadne.

Co prawda Sąd Rejonowy istotnie dopuścił się sygnalizowanego uchybienia art. 420 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie poinformowania stron o terminie posiedzenia, które odbyło się w dniu 30 listopada 2015 roku, jednakże, jak wynika z treści art. 438 pkt 2 k.p.k., skuteczność tego uchybienia wymaga ustalenia, iż mogło ono mieć wpływ na treść orzeczenia.

Niezawiadomienie obrońcy i skazanego o terminie posiedzenia nie może być w realiach przedmiotowej sprawy ocenione jako takie uchybienie.

Obrońca skazanego sporządził wniosek o zaliczenie tymczasowego aresztowania na poczet kary łącznej, w którym przedstawił i uargumentował swoje stanowisko.

Sąd I instancji rozpatrując wniosek obrońcy odniósł się wprost do zaprezentowanej w nim argumentacji.

Obrońca skazanego ponownie zaprezentował argumentację świadczącą w jego ocenie o zasadności wniosku w zażaleniu będącym przedmiotem tego postępowania.

Nie można zatem stwierdzić, aby brak udziału obrońcy i skazanego w posiedzeniu Sądu Rejonowego naruszył prawo do obrony, pozbawiając strony możliwości prezentacji określonych argumentów.

Przechodząc do meritum rozważań, w pierwszej kolejności należy wskazać, iż zgodnie z treścią przepisu art. 417 k.p.k. zaliczeniu na poczet orzeczonej kary podlega również okres tymczasowego aresztowania odbytego przez oskarżonego w innej sprawie, w której postępowanie toczyło się równocześnie, a zapadł w niej prawomocny wyrok uniewinniający, umorzono postępowanie albo odstąpiono od wymierzenia kary.

Powyższe przesłanki w omawianej sprawie nie zostały spełnione, bowiem w sprawie Sądu Okręgowego w Łodzi, sygn. akt IV K 285/10, gdzie stosowano wobec skazanego tymczasowe aresztowanie, którego okres miały zostać zaliczony na poczet orzeczonej przez Sąd Rejonowy kary łącznej, nie zapadł prawomocny wyrok uniewinniający, nie umorzono postępowania, ani nie doszło także do odstąpienia od wymierzenia kary.

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi w wyroku łącznym z dnia 27 listopada 2014 roku prawidłowo zaliczył skazanemu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 1070/12 w dniu 12 czerwca 2012 roku, oraz w dniach od 25 lipca 2014 r. do 24 stycznia 2014 r., a także okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie IV K 646/12 od dnia 26 września 2011 roku do dnia 28 września 2011 roku. Powyższe rozstrzygnięcie nie było kwestionowane przez skarżącego.

Istota sprawy sprowadzała się natomiast do ustalenia, czy Sąd Rejonowy dopuścił się uchybienia nie uwzględniając wniosku obrońcy K. G. o zaliczenie okresu stosowania tymczasowego aresztowania w innej, toczącej się przed Sądem Okręgowym w Łodzi sprawie.

R. legis przepisu art. 417 k.p.k. wyraża intencję ustawodawcy, ażeby tam, gdzie jest to możliwe, została zrekompensowana dolegliwość jaką oskarżony poniósł będąc niesłusznie pozbawiony wolności przez tymczasowe aresztowanie, zaś rekompensata ta służy wyeliminowaniu możliwości dochodzenia roszczeń odszkodowawczych z tego tytułu.

W sytuacji, gdy tymczasowe aresztowanie stosowane było w sprawie, która nie zakończyła się w sposób wskazany w treści art. 417 k.p.k. tj. prawomocnym wydaniem wyroku uniewinniającego, umarzającego postępowanie bądź odstąpieniem od wymierzenia kary, nie sposób uznać, aby dolegliwość wynikająca z tymczasowego aresztowania w ogóle miała być w jakikolwiek sposób rekompensowana.

Poglądy prawne prezentowane w zażaleniu obrońcy skazanego oraz wykładnia zawarta w przywołanym w nim orzeczeniu Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 25 maja 2012 roku, w sprawie II A Kz 165/12, mimo iż nie pozbawione racjonalnych argumentów, odnoszą się jednak raczej do nieuzasadnionej długości innego toczącego się postępowania, w którym stosowano tymczasowe aresztowanie i wynikającej z tego tytułu dolegliwości.

Kierując się argumentacją przedstawioną przez obrońcę skazanego podobny postulat, podważający wykładnię literalną przepisu art. 417 k.p.k., można byłoby wysnuć także w odniesieniu do drugiego z warunków wskazanych w treści tego przepisu tj. wymogu „równoczesności” toczenia się postępowań.

Wymóg ów był już wszakże przedmiotem badania przez Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu z dnia 7 lutego 2014 r., sygn. akt Ts 149/12, gdzie Trybunał nie podzielił wątpliwości odnoszących się do zgodności treści tego przepisu z przepisami Konstytucji RP.

Wobec powyższego zarzuty i argumentacja zawarte w zażaleniu obrońcy skazanego mogą być oceniane jedynie jako postulaty de lege ferenda.

Mając na uwadze powyższe rozważania należało utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.